

fra det ene universitet til det andet uden at skulle begynde helt forfra med deres uddannelse.

Til fru Marianne Jøved: Det er rigtigt, at man taler om bachelors direkte adgang, og det har været meget vigtigt at understrege, at i og med at man kan skifte studieretning efter bachelor, skal der være mulighed for, at man rent faktisk kan få en kandidatuddannelse. Vi vil ikke have den diskussion om, at der skal være adgangsbe- grænsning til kandidatuddannelsen.

Professionsbachelorerne skal selvfølgelig også have mulighed for at komme videre, men ikke umiddelbart. Det er ikke sådan, at hvis man har fået en sygeplejerskeuddannelse, er man en halv læge og kan gå videre. Det må være op til universiteterne at stille nogle krav og give merit. Men selvfølgelig skal de give bedre merit, og jeg mener faktisk, at den her lovgivning gør det endnu bedre for de mellemlange videregående uddannelser.

Kl. 10.30

Det har været meget vigtigt for os, at de netop fik den mulighed for den forskningstilknytning. Det er rigtigt, at den ikke er beskrevet voldsomt meget, men det er den jo heller ikke i den tidligere lov. Men de er jo allerede i gang med at lave forskningstilknytning, og her understreger vi, at det er alle universiteters pligt, ikke bare Danmarks Pædagogiske Universitets.

Til det med de konkrete eksempler: Det kan jo være lidt svært, for jeg vil ikke hænge nogen ud, men i den lange tid, jeg har beskæftiget mig med universiteterne, synes jeg, at det har været umådelig svært med nybrud, det har været umådelig svært med prioriteringer.

Det har altid været sådan, at hvis der var et eller andet nyt, man gerne ville sætte i gang, var det altid universiteterne, der skulle skaffe penge; man har ikke selv kunnet prioritere. Det er den prioritering, vi har brug for, at man kan foretage, fordi samfundet udvikler sig. Studierne skulle også gerne udvikle sig, de skulle også gerne være noget kortere. Der er en tendens til, at man på alle studierne bare pøser på, sådan at man gør dem længere og længere uden at spekulere på, om det er tidssvarende, hvad man underviser i.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg tror, at det videnssamfund, som Venstres ordfører taler om, er et vi alene vide-samfund. Det er i hvert fald ikke en fornemmelse, man nemt

frigør sig fra. For det, som vi får bekræftet heroppefra, er jo myten om mangel på merit, i modsætning til den undersøgelse, der blev lavet for 1½ år siden, som viser det modsatte. Og det er myten om god ledelse. For den forskning, der er lavet i forskningsledelse, sammenligner jo netop kollegialt ledede institutter med hinanden og viser, at der er meget stor forskel på, hvordan kollegial ledelse udmønter sig, ligesom der vil være meget stor forskel på, hvordan ansatte ledere håndterer deres hverv.

De håndterer ikke deres hverv, efter hvad fru Hanne Severinsen måtte forvente en tilfældig fredag fra Folketingets talerstol. De forvalter deres hverv i forhold til de kompetencer, som lovgivningen tillægger dem, og de er vidtgående.

Vi har ikke fået noget svar på, hvor det hjælpssomme er i forhold til den fortsatte forskningsfrihed, i forhold til universiteternes forpligtelse over for det omgivende samfund, og slet ikke i forhold til, at det blev afsløret under forårets mange konferencer, at der er et levende, til tider for vidtgående, samarbejde med det private erhvervsliv. Det synes jeg ikke at Venstres ordfører forholder sig til i det skønsmaleri, vi får af den lovgivning, vi behandler i dag.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Fru Hanne Severinsen har forklaret noget om den træghed, der er ved det nuværende kollegialitetsstyre, og jeg kan da godt på det punkt i nogen grad følge fru Hanne Severinsen, men jeg mener ikke, man skal sige, at tilstandene i dag er ideelle, specielt ikke for de folk, der brænder for at forske, men bliver sat til at administrere i stedet for.

Men fru Hanne Severinsen har overhovedet ikke forklaret sin totale ubekymrethed på forskningsfrihedens vegne. Der kommer ingen argumenter, ingen forklaring på, hvordan det kan være, at man overhovedet skal have bestyrelser med eksternt flertal. Der er vel en eller anden mening med det. Er meningen ikke den, at nu skal der komme nogle barske folk med hår på brystet ude fra det virkelige liv og fortælle de her akademiske snuder, i hvilken retning de skal gå?

Det er da klart, at ideen er, at man skal have en målrettet, en resultatorienteret forskning, også på de klassiske fakultetsopdelte universiteter, hvor det har været den frie grundforskning, der har været i højsædet.